

ROBYN
CARR

Het familiefeest

Vertaling Erica Disco

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2018 Robyn Carr
Oorspronkelijke titel: *The Family Gathering*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Erica Disco
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Caiaimage/Getty Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0277 4
ISBN 978 94 027 5684 5 (e-book)
NUR 302
Eerste druk april 2019

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

*In onze familie steken we gekte niet onder stoelen of banken...
We geven het een plekje op de veranda en bieden het een cocktail aan.*

– ANONIEM

Dakota Jones reed het terrein op naast de oude stal die was omgebouwd tot een huis en parkeerde naast de pick-up van zijn broer. Zijn reistas liet hij in de Jeep SUV liggen, en hij liep naar de deur. Even bleef hij besluiteloos staan – zijn broer had een baby van zes maanden oud. Hij besloot om aan te kloppen in plaats van aan te bellen, voor het geval het kindje lag te slapen. Een paar tellen later klopte hij weer. En nog eens. Tot de deur eindelijk werd opengedaan.

‘Dakota!’ riep Cal grijnzend uit. ‘Wat doe jij hier?’

‘Ik ben via Australië gekomen. Het is een lang verhaal.’

‘Ik kan niet wachten het te horen,’ zei Cal. ‘Kom je binnen of blijf je hier staan?’

‘Ik wil de baby niet wakker maken.’

‘De baby is met Maggie in Denver. Ze komen vanavond weer terug.’

‘Dat klinkt als een interessante regeling.’

‘Het is net touwtrekken, vriend. Iets drinken?’ bood Cal aan. ‘Iets eten?’

‘Een koud biertje zou er wel in gaan.’ Hij keek om zich heen. Het huis was prachtig, maar dat verbaasde hem niet. Het huis van Cal en zijn eerste vrouw was ook net een toonzaal geweest. Zoiets als een mooi, stevig huis waar je met trots thuiskwam voorzag in

een behoefte die was verwaarloosd toen de Jones-kinderen nog klein waren.

Cal drukte Dakota een biertje in de hand.

‘Het ziet er hier geweldig uit,’ merkte Dakota op.

Zonder daarop te reageren zei Cal: ‘Wat deed je in Australië?’

‘Ik was er nog nooit geweest en wilde gaan wandelen. Dat betekent –’

‘Ik weet wat dat in Australië betekent,’ onderbrak Cal hem lachend. Het was een bekende gewoonte van de Aboriginals waarbij ze in hun eentje de outback in trokken voor een spirituele tocht, bijvoorbeeld als ritueel tijdens het volwassen worden. Hij hief zijn flesje bier naar Dakota. ‘Ik heb je nog nooit met zo veel haar gezien. Het zit zelfs op je gezicht.’

Dakota streek over zijn baard. ‘Ik kan inderdaad wel een scheerbeurt gebruiken.’

‘Vertel maar eens wat er is gebeurd, voordat Maggie en Elizabeth thuiskomen.’

‘Nou, in Australië heb ik een van de rangers opgezocht met wie ik jaren geleden in dienst heb gezeten en zijn we samen bij nog een oude collega op bezoek gegaan. Daarna ben ik, op hun aanraden, ongeveer een maand op pad geweest om iets van het land te zien, te kamperen, te vissen, slangen en krokodillen te leren herkennen en vermijden –’

‘Ik bedoelde bij de landmacht! Ben je eruit gestapt? Ik wist wel dat je het niet meer naar je zin had. Je zei dat we het er later wel over zouden hebben.’

‘Ik wist niet zeker waar ik zou uitkomen, maar wel dat ik hier op bezoek zou gaan. Nu jij en Sierra hier wonen en de baby er is, wilde ik op zijn minst mijn gezicht even laten zien.’

Cal zuchtte. ‘Dakota. De landmacht.’

‘Nou, eigenlijk verbaast het me dat ik het nog zo lang heb vol-

gehouden. Het was nooit mijn bedoeling om er een carrière van te maken. Ik heb me alleen aangemeld om iets van de wereld te kunnen zien.'

Met één opgetrokken wenkbrauw keek Cal hem aan. Iets van de wereld zien? In oorlogsgebieden?

Dakota grijnsde. 'Ik heb het aan de stok gehad met de kolonel. We zaten niet helemaal op één lijn en dat werd als insubordinatie gezien. Het werd tijd om over een nieuwe stap na te denken.'

'Heb je eervol ontslag gehad?'

Dakota schudde zijn hoofd. 'Nee, maar ook geen oneervol ontslag.'

Hij was gewoon ontslagen, maar toch zei het wel iets. Je moest het wel heel bont maken om geen eervol ontslag te krijgen.

'Wat heb je gedaan?' wilde Cal weten.

'Ik was het niet eens met zijn plannen en zei dat er doden door zouden vallen. Rangers, er zouden rangers sneuvelen. Ik had tien of misschien wel honderd keer meer ervaring dan hij, maar hij wilde zich niet laten kennen en stond erop om vijf van onze beste mannen naar een bekende broeiplaats van is te sturen. Daar zouden geheid doden bij vallen. Ik weet niet waar ze die onbenul vandaan hebben gehaald, maar om de een of andere reden hebben ze hem de leiding gegeven over een eenheid. Toen ik zijn bevel in de wind sloeg, dreigde hij me op te laten sluiten. Dus leek het me hoog tijd voor een carrièreswitch.'

'Hebben ze je naar huis gestuurd?' wilde Cal weten. 'Dan moet je wel iets veel ergers hebben gedaan dan het ergens niet mee eens zijn!'

Dakota keek opgelaten. 'Ik deed het in het belang van mijn mannen.'

'Wat heb je gedaan?'

Dakota gaf geen antwoord.

‘Heb je hem geslagen, of zo?’

‘Nee, dat mocht niet van de mannen.’ Hij liet zijn hoofd even hangen. ‘Ik heb de banden laten leeglopen tot ik contact kon zoeken met een andere kolonel die ik ken en die een stokje kon steken voor de orders die ons leven in gevaar zouden brengen.’

‘Van de Jeeps?’

‘Nee. MRAP’s.’

‘MRAP’s?’

‘Dat staat voor *Mine Resistant Ambush Protected*. Het zware geschut, zeg maar.’

‘Die kolossale tanks met banden die groter zijn dan ik?’ vroeg Cal. ‘Hoe kun je die in vredesnaam leeg laten lopen?’

‘Met een .45,’ zei hij zacht. ‘Of een M16.’

‘Heb je de banden lekgeschóten? Hoe kan het dan dat je niet in de gevangenis zit?’

‘Daar heb ik ook gezeten, maar ik ben vrijgekomen wegens goed gedrag,’ legde hij uit. ‘Naderhand hebben ze vastgesteld dat de kolonel onbekwaam was en al veel ergere dingen had gedaan. Cal, hij was gestoord. Moordzuchtig. Had geen enkel idee waar hij mee bezig was. Hij was geen ranger, daarvoor had hij veel te weinig ervaring in het veld. Ik kon niet nog meer mensen laten omkomen door die onbenul.’

Een tijdje bleven ze zwijgend zitten en namen ze alleen een paar slokken bier.

Uiteindelijk verbrak Dakota de stilte. ‘Hoor eens, zulke dingen gebeuren nou eenmaal bij de landmacht. Dan krijgt iemand die net bevorderd is de leiding over een eenheid, en soms gaat dat helemaal mis. Een vriend van me, een arts, had een piloot als baas, die geen ervaring had binnen het medische korps. Hij nam beslissingen voor de artsen en het veldhospitaal die gevaarlijk waren voor de patiënten, maar vroeg niemand om raad en stond niet

open voor commentaar. Volgens mijn vriend waren er patiënten die niet behandeld werden, die pijn leden of verkeerd werden behandeld. Toen een hele groep artsen de kont tegen de krib gooide, nam de kolonel wraak. Zulke dingen komen niet heel vaak voor, meestal is er ten minste wel één iemand die het hoofd koel houdt...’ Hij zuchtte. ‘Die baas van mij hebben ze volgens mij uit het breiersbataljon geplukt. Jezus, ik heb heel wat eikels meegemaakt, maar hij sloeg alles.’

‘Maar je bent dus gestopt. Drie jaar voordat je diensttijd erop zou zitten.’

‘Ja, ik heb volop tijd voor de volgende carrièremove.’ Hij grijnsde. ‘Ik ben nog maar een broekie.’

‘Dus je bent gaan wandelen,’ zei Cal lachend. ‘Om te bewijzen dat je net als wij bent?’

‘Jij hebt het na de dood van Lynne ook gedaan, en het werkte. Maar waarom? Dat vraag ik me af. Waarom zijn we van die zwervers? Als kind vond ik dat onzekere bestaan juist zo vreselijk.’

Dakota’s ouders beschouwden zichzelf als zwervers. Of hippies. Of newagedenkers, of wat dan ook. In werkelijkheid was zijn vader schizofreen en had hij vaak last van waanideeën en paranoia, terwijl zijn moeder hem altijd in bescherming nam. Met hun vier kinderen trokken ze het hele land door in een bestelbusje en later in een schoolbus die was omgebouwd tot camper. Ze gingen regelmatig op bezoek op de boerderij van hun grootouders in Iowa en waren daar uiteindelijk gaan wonen toen Dakota twaalf was, Cal – de oudste – zestien en hun twee zusjes Sedona en Sierra veertien en tien.

Cal had nog steeds geduld met en begrip voor hun ouders, voor de vader die niet openstond voor het idee dat hij met medicijnen misschien wél goed zou functioneren, of tenminste beter.

Cal was zelfs liefdevol naar hen toe. Sedona was vriendelijk tegen hen op een zakelijke manier. Ze ging regelmatig op bezoek om te kijken of ze iets nodig hadden en niet in de problemen zaten. Sierra, de jongste van het gezin, raakte voornamelijk in de war door de manier waarop hun ouders wilden leven. En Dakota? Die was een groot deel van zijn kindertijd niet naar school gegaan, omdat hij in de bus les kreeg van zijn moeder. Het hele gezin werkte als er werk was; meestal op het land met andere rondtrekkende arbeiders. Pas toen ze op de boerderij van zijn grootouders in Iowa gingen wonen, ging hij fulltime naar school. In de brugklas en tijdens de rest van zijn middelbare-schooltijd was hij vaak gepest omdat zijn ouders, Jed en Marissa, zo raar waren. Dakota schaamde zich voor hen en kon hen niet begrijpen. Zelf was hij besluitvaardig en daadkrachtig en zou hij die ouwe Jed medicijnen hebben gegeven of het huis uit hebben geschopt, maar zijn moeder betuttelde en beschermde hem juist en liet hem zijn gang gaan, ook als zijn gedrag nergens op sloeg. Daarom was Dakota een einzegänger geworden. Hij had maar weinig vrienden.

Zodra hij kon was hij vertrokken, meteen nadat hij op zijn zeventiende zijn diploma had gehaald. Hij was bij de landmacht gegaan en sindsdien was hij nog maar een keer of vier bij zijn ouders op bezoek geweest. Elke keer dat hij terugkwam op die boerderij in Iowa leken ze nog wereldvreemder dan de keer daarvoor. Hij belde hen zelden, maar dat leken ze amper te merken.

Daarnaast had hij nooit te close met iemand willen worden, en wachtte af of hij ook een psychische ziekte zou krijgen. Nu hij vijfendertig was, wist hij vrijwel zeker dat hij de dans was ontsprongen. En na al die tijd hadden zijn broer en zussen zich erbij neergelegd dat hij zo zelfstandig en afstandelijk was.

Bij de landmacht was het makkelijk om afstand te houden. Hij

had vrienden met wie hij het gezellig kon hebben, maar er waren er maar weinig met wie hij echt een band had opgebouwd. En dan nog berustte die band vooral op hun gezamenlijke ervaringen bij de landmacht. Hij ging regelmatig een paar biertjes drinken met de mannen en werd vaak uitgenodigd voor sociale aangelegenheden – feestjes, uitjes naar het meer, skivakanties, wat de groep ook gepland had. En hij werd steevast aangeduid met: ‘Dakota, je weet wel, die vrijgezel.’

Natuurlijk waren er wel vrouwen geweest. Dakota was dol op vrouwen. Alleen was hij niet het type dat zich wilde binden, zeker niet aan een vriendin. Zelfs als hij wat langer met een vrouw ging, voelde het voor hem nog niet alsof ze een stelletje waren. Nou ja, één keer wel, maar dat had zo kort geduurd en was zo slecht afgelopen dat het hem had gesterkt in de overtuiging dat hij beter niet té betrokken kon raken. Hij was geen type om te trouwen. In zijn eentje was hij beter af. Hij was nooit eenzaam en verveelde zich nooit. Op deze manier hoefde hij niet uit te leggen waar hij vandaan kwam, hoe hij was opgegroeid en hoe bizar zijn familie was. In zijn zeventien jaar bij de landmacht was hij nog nooit iemand tegengekomen die net zo was grootgebracht als hij – dakloos in feite, opgevoed door een stel idioten in een bus.

Maar de laatste tijd was er iets in hem veranderd. Het was langzaam gebeurd. Subtiel. Cal had zijn vrouw verloren en was twee jaar later hertrouwd. Zijn vrouw Maggie, die nota bene neurochirurg was, was fantastisch. En nu hadden ze een baby, waren ze een gezin. Cal was een verbintenis nooit uit de weg gegaan, alsof hij zeker wist dat hij een betere echtgenoot en vader zou zijn dan hun vader. Hun zusje Sierra was net als Cal in Timberlake gaan wonen en was zich ook aan het settelen. Ze had een relatie met een brandweerman, een geweldige kerel. Connie – een afkorting van Conrad – was slim, sterk en loyaal, het soort man voor wie Dakota bewon-

dering had. Binnen vijf minuten had hij al door dat Connie integer was. En als hij zag hoe Sierra met hem omging, begon hij zelf bijna ook naar zoiets te verlangen. Sedona was vlak na haar studie getrouwd, had een paar kinderen en leidde in alle opzichten een heel normaal leven. Tot nu toe had geen van hen besloten in een bus te gaan wonen, zoals hun ouders. Stukje bij beetje was de gedachte bij hem opgekomen dat hij misschien ook een normaal leven zou kunnen krijgen. Misschien kon hij best vrienden maken en een gezin stichten, zonder dat hij het gevoel had dat hij zichzelf altijd moest beschermen.

Maar daar deed hij dan wel verdomd lang over.

Cal belde iedereen. Sierra en Connie kwamen meteen, met hun golden retriever Molly. Maggies vader Sully kwam ook, nadat hij de winkel op zijn camping, Sullivan's Crossing, had dichtgegooid. Toen Maggie en de baby thuiskwamen, was het hele huis in feeststemming.

Omdat Dakota onverwacht op bezoek was gekomen en Cal niets in huis had kunnen halen, nam iedereen iets mee. Sierra had een schaal in barbecuesaus gemarineerde kipfilet en een grote salade meegebracht, Connie bier en wat van die groene ijsthee die Sierra zo lekker vond. Sully had in folie verpakte broccoli met knoflook, olijfolie, uien, champignons en pepertjes bij zich, die ze samen met de kip op de barbecue legden. Cal zorgde voor de gepofte aardappelen.

'Hoelang blijf je?' wilde Sierra weten.

'Weet ik niet,' zei Dakota. 'De afgelopen maanden heb ik vooral veel rondgekeken.'

'Jammer genoeg valt hier niks te zien,' merkte Sully op.

'O, Cody,' gebruikte Sierra zijn bijnaam van toen ze nog klein waren. 'Niet naar Sully luisteren, hoor! Ik kan weer goed naden-

ken sinds ik hier kan wandelen. En Cal heeft een maand lang de CDT gelopen.'

Dakota trok zijn wenkbrauwen op. 'Wist ik daarvan?'

'Weet ik niet meer. Maar ja, ik heb de Continental Divide Trail gelopen, vanaf het huis van Sully. Na ongeveer tweeënhalve week lopen en in de vrije natuur kamperen ben ik weer teruggekomen.'

'Omdat ik hier was,' zei Maggie glimlachend. 'En omdat hij mij wilde. Heel graag.'

'Ik zou willen dat ik dat kon,' merkte Connie op. 'De langste tocht die ik heb gemaakt duurde vier dagen. Sierra, dat moeten we ook eens doen. Gewoon een paar maanden ertussenuit gaan.'

'Ik weet het niet, hoor,' zei ze. 'Ik ben zo verslaafd aan elke dag douchen...'

'Ik moet eens bedenken waar ik ga ophouden met rondzwerfen,' mijmerde Dakota.

'Wil je je ergens settelen?' vroeg Cal.

'Ik weet niet of ik dat kan. Na de landmacht? Misschien heb ik niet het geduld om op één plek te wonen.'

'Blijf je dan ten minste wel een tijdje?' Sierra klonk hoopvol.

'Zeker wel. Voorlopig ga ik nog niet weg. Misschien kan ik hier een handje helpen.'

'Je kunt babysitten,' zei Cal.

'Nou, ik weet wel zeker dat ik daar niet goed in ben,' reageerde Dakota. 'Best leuk hoor, kinderen, maar ik heb ze het liefst als ze al afgestudeerd zijn.'

Er werd gekreund en gelachen.

Om negen uur was Sully terug naar de Crossing, lagen Maggie en Elizabeth op bed en waren alleen Sierra, Connie, Cal en Dakota nog over. De mannen dronken nog een biertje. Sierra, die nu al anderhalf jaar niet had gedronken, zat aan de groene ijsthee.

‘Na een avondje met jullie moet ik meteen naar twee AA-bijeenkomsten, stelletje zuiplappen,’ zei ze.

Cal lachte haar uit. ‘We hebben acht biertjes op, in zes uur tijd. Best bescheiden voor een feestje.’

‘Als je het er moeilijk mee hebt...’ begon Dakota.

‘Welnee,’ zei ze. ‘Maar ik zal me morgenochtend een stuk fitter voelen dan jullie.’

‘Als je je morgen dan toch kiplekker voelt, heb je misschien zin om me de wandelroute te laten zien?’ vroeg Dakota. Molly stond op van waar ze had liggen slapen, schudde haar vacht uit en leunde tegen Dakota’s dij. Afwachtend. ‘Gaat de hond ook graag mee?’

‘Soms ga ik met Molly en Beau, de labrador van Sully. Maar met die twee erbij kan ik hooguit een tocht van een paar uur maken.’ Ze stond op. ‘Morgen om tien voor halfnegen kom ik je halen. Kom mee, Connie. Het is kinderbedtijd.’

Dakota en Cal keken op.

‘Molly,’ benadrukte ze. ‘Ik bedoelde Molly.’

‘Pfiew,’ zei Dakota. ‘Als er nog eentje was, ging ik er meteen vandoor!’

‘Nee, alleen Elizabeth is er,’ stelde Sierra hem gerust. ‘Al doen ze er nogal geheimzinnig over of er nog gezinsuitbreiding komt. Van mij heb je in elk geval niks te vrezen.’

‘O? Hoezo niet?’

‘Duh. Wat denk je van onze vader en zijn genen? Kom mee, Connie. Normaal gesproken liggen we nu al op bed.’

Dakota keek op zijn horloge. ‘Energiek clubje zijn jullie.’ Hij stond op om afscheid te nemen en kuste zijn zus op haar wang. ‘Tot morgenochtend. Je ziet er goed uit, trouwens.’

‘Dank je,’ zei ze stralend. ‘Jij ook. Een beetje sjofel, maar goed.’

Dakota lachte zijn tanden bloot. Achter zijn donkere baard had hij een oogverblindende grijns.

Sierra haalde haar vingers door zijn baard. ‘Ik zie wel een paar grijze haren, Cody.’

‘Die heb ik verdiend.’ Hij gaf haar een kus op haar voorhoofd. ‘Tot morgen.’

In de zeventien jaar sinds Dakota zijn familie had achtergelaten om bij de landmacht te gaan, had hij maar heel soms en heel kort tijd met hen doorgebracht. Cal en Sedona probeerden contact met hem te houden. Bij belangrijke aangelegenheden ging hij op bezoek – toen Cal met Lynne trouwde, en later met Maggie. Ook toen de kinderen van Sedona waren geboren, was hij langsgegaan. Hij bleef echter nooit lang. Sierra, die hem heel dierbaar was, was tot ze was afgekickt een ongeleid projectiel geweest. Langer dan een paar dagen bleef hij nooit. Hij wilde zich niet te veel aan hen hechten.

Deze keer ging het anders. De tweede, derde en vierde dag kwam en ging weer. Hij maakte een wandeltocht met Sierra, een met Cal, en later alleen met de honden. Hij spitte Sully’s tuin om voor de lente. Ze repareerden de barbecues en picknicktafels en kletsten de hele tijd met elkaar. Voor een ouwe kerel was Sully echt een coole gast. Hij gaf toe dat hij met PTSS was teruggekomen uit Vietnam en vroeg hoe het Dakota in dat opzicht was vergaan.

‘O, ik heb ook last van PTSS. Maar waarschijnlijk eerder door mijn privéleven dan door mijn ervaringen bij de landmacht.’

‘Dan heb je geboft,’ merkte Sully op.

Dakota maakte de dakgoten van Sully’s huis en winkel schoon en gooide een balletje voor de honden. Daarna moest hij de honden in bad doen, want het had geregend en ze hadden door de pas omgespitte en bemeste tuin gebanjerd. Op de Crossing had hij kennisgemaakt met Tom Canaday, de man die Cal had geholpen de stal om te bouwen tot een prachtig huis. Tom was een goede

vriend van Sully en kluste naast zijn werk wat bij, aangezien hij een alleenstaande vader was met twee kinderen op de universiteit en nog twee op de middelbare school. Toen Tom vertelde wat voor baantjes hij allemaal had aangenomen toen de kinderen nog klein waren, vond Dakota dat inspirerend.

Misschien hoefde hij geen grote, permanente beslissingen te nemen over wat voor werk hij wilde doen of waar hij wilde gaan wonen. Misschien kon hij gewoon een tijdje aanklooien. 'Denk je dat iemand als ik stratenmaker zou kunnen worden?' vroeg hij aan Tom. 'Of vuilnismen?'

Tom lachte. 'Een veteraan? Die hier familie heeft? Daar hoef je niet bang voor te zijn, Dakota. Ik zal een aanbevelingsbrief voor je schrijven. Alleen moet je wel bedenken wat je wilt. Ik ben al bijna twintig jaar in dienst van de gemeente.'

'Waarschijnlijk kan ik het beste vuilnis gaan ophalen,' zei hij. 'Om boete te doen voor al mijn misstappen.'

'Misstappen?' vroeg Tom lachend. 'Cal zei dat je zo veel onderscheidingen hebt.'

'Die heb ik bijna allemaal moeten inleveren toen ik uit dienst trad.' Hij krabde in zijn baard. 'Ik denk dat ik maar eens naar de kapper moet. Wat vind jij, zal ik mijn baard afscheren?'

Tom lachte. 'Dit is Colorado. Zo loopt iedereen er hier bij.'

'Mooi. Ik ben er een beetje aan gehecht geraakt.' Hij grijnsde. 'Bij wijze van spreken, dan.'

'Ik zal eens navragen waar ze mensen voor zoeken en een sollicitatieformulier voor je meenemen.'

Toen hij na een productieve dag op Sully's camping thuiskwam, trof hij Cal aan in zijn kantoor aan huis, waar hij net de telefoon ophing.

'Dus je bent er nog,' merkte Cal op. 'Vijf dagen al. Volg me nu is dat een record.'

‘Loop ik je voor de voeten?’

‘Ik merk amper dat je er bent. Voelt het alsof je me voor de voeten loopt?’

Hoofdschuddend ging Dakota tegen het deurkozijn geleund staan.

‘Heb je last van de baby?’

‘Die baby is eigenlijk best wel oké,’ gaf Dakota toe. ‘Als je maar niet denkt dat ik ga babysitten.’

Cal lachte. ‘Voordat jij er was, redden we het ook wel, dus nu ook.’

‘En wat nou als ik blijf?’

‘Wat dan?’

‘Zou je dat vervelend vinden?’

‘Neuh. Eerlijk gezegd mag ik je wel. Een beetje, dan.’ Hij werd serieus. ‘Je bent hier van harte welkom, Dakota. En bedankt dat je Sully helpt. Daar zijn we echt blij mee.’

‘Iedereen heeft hem geholpen het kampeerterrein klaar te maken, maar volgens mij gaat het nu regenen. Dagen aan een stuk.’

‘Het schijnt van wel, ja,’ zei Cal. ‘Elk jaar gaat het in maart regenen, en elk jaar maakt Sully het kampeerterrein in maart klaar voor de zomer. Nou ja, voor de lente en de zomer. Daar helpen we hem allemaal bij. Maar van jou hadden we geen hulp verwacht, dus bedankt. Wat ga je nu doen?’

‘Nou...’ Hij krabde aan zijn kin. ‘Ik ga mijn haar laten knippen, die baard een beetje bijwerken, en een baan en een woning zoeken...’

‘Van mij hoeft je niet weg,’ merkte Cal op. ‘Als je geen last hebt van Elizabeth, kun je hier blijven. De huur is laag.’

‘Elizabeth is hilarisch,’ zei hij. ‘Maar ik wil misschien iets huren, want dat ben ik gewend. Dat betekent niet dat ik niet af en toe bij je langskom.’

‘Dat klinkt nogal permanent.’

‘Voor mijn doen wel. Een paar maanden blijf ik zeker wel. Ik vind de Crossing leuk, de wandelroutes, het meer, de mensen. Dit lijkt me een goede plek om mijn gedachten op een rijtje te zetten.’

‘We zouden het heerlijk vinden om je hier in de buurt te hebben,’ zei Cal. ‘Hoor eens, red je het een paar dagen in je eentje? Maggie moet weer naar Denver. Ze is daar drie à vier dagen in de week om te opereren en spreekuur te houden. Er is een babysitter, maar omdat ik nu toch geen cliënten of afspraken bij de rechtbank heb, ga ik deze keer mee. Ik kom pas terug als er iemand belt die me nodig heeft.’

Dakota lachte en streek over zijn hoofd. ‘Ik krijg wat van al dat flexibele gedoe hier. Normaal gesproken heb ik een strakke routine.’

‘Goed dan,’ zei Cal. ‘Hou jij je maar aan die strakke routine, daar heeft niemand last van. Maar Maggie en ik hebben Elizabeth en allebei een carrière. Om nog maar te zwijgen over Sully en de camping. Als ik maar weet wanneer je mee-eet, vind ik het al goed. Nou ja, en waarschuw me ook even als je om drie uur ’s nachts langs wil komen, want anders grijp ik naar mijn geweer omdat ik denk dat je een inbreker bent. Daar is communicatie voor nodig, Dakota. Dat is niet je sterkste punt.’

‘Dat heb ik wel vaker gehoord. Je hebt mijn mobiele nummer, toch?’

‘Heb je genoeg geld om een eigen woning te huren? Want ik –’

‘Ja, dat heb ik. En ik zal op tijd bellen zodat je nog een extra aardappel in de soep kunt gooien.’

Cal zweeg even. ‘Het was fijn. Dat je hier was,’ zei hij uiteindelijk.

‘Ik zal proberen het niet te verknallen.’

De volgende ochtend vertrokken Cal, Maggie en Elizabeth al heel vroeg naar Denver. Als Dakota het goed begreep, zou Maggie daar meteen aan het werk gaan; de hele ochtend patiënten te woord staan en de hele middag opereren, en zo bleef zich dat herhalen. De ene week maakte ze drie lange dagen, de andere week vier. Eén keer per maand had ze oproepdienst op de spoedeisende hulp en kwam er nog een vijfde dag bij. En Cal, die strafrechtadvocaat was, ontving cliënten in zijn kantoor aan huis of op andere plekken – het eetcafé, op Sully's veranda op de Crossing, in de boekhandel – voor allerlei opdrachten, van testamenten tot koopaktes. Eens in de zo veel tijd haalde hij daadwerkelijk iemand uit de politiecel. Dat moest Dakota maar goed in zijn oren knopen, want het kon nog wel eens van pas komen.

Nu Cal en zijn gezin een paar dagen in Denver waren, stond Dakota er alleen voor. En zoals Sully al had voorspeld, regende het. Daarna regende het nog wat meer.

Hij ging naar een makelaar om een folder te halen met beschikbare huurwoningen in de buurt en ging daarna op pad voor een knipbeurt. Toen hij zag dat de herenkapperszaak dicht was, ging hij in plaats daarvan naar de schoonheidssalon. Fancy Cuts. Eenmaal binnen zag hij zes stoelen, drie klanten en hun kapsters. Hij zette die stralende glimlach van hem op en zei: 'Voor mij hoeft het allemaal niet zo chic, maar kunnen jullie iets betekenen voor een hoofd en een baard waar al een tijdje niets aan gedaan is?'

Er verstreken nog geen paar tellen voordat een bloedmooie jonge vrouw een stap naar voren deed. 'Laat mij maar,' zei ze tegen de andere stylisten, allebei oudere vrouwen. 'Geef me vijf minuutjes. Neem maar alvast plaats.'

Ze ging weer verder met haar klant; een bejaarde vrouw met haar dat eruitzag als een massa roze worsten. 'Hier ben je wel lan-

ger mee bezig dan vijf minuten,' zei de klant iets harder dan noodzakelijk.

'O nee hoor,' zei de schoonheid. 'En u zult het vast prachtig vinden.'

'Nou, als het maar niet –'

De styliste pakte een borstel en ging aan de slag. Ze toupeerde het haar van de vrouw, kamde het een beetje naar achteren en spoot er wat lak in.

Dakota pakte een tijdschrift en begon erin te bladeren. Zijn goedverzorgde gebit was nog nooit zo goed van pas gekomen. Binnen vijf minuten zat hij in de stoel en haalde de mooie Alyssa achteloos een kam door zijn donkere haar. 'Wat gaan we vandaag met jou doen?'

Opeens werd Dakota zich ervan bewust hoelang het al geleden was dat hij met iemand naar bed was geweest. 'Niks bijzonders,' zei hij. 'Wat zou ze ervan vinden als hij haar tegen de muur nam? 'Gewoon opknippen, en kun je mijn baard een beetje trimmen? Het hoeft niet zoals in Hollywood, maar ietsje minder *Duck Dynasty* mag wel.'

'Komt voor elkaar,' zei ze met een stralende glimlach. 'Laten we naar eens beginnen met een goede wasbeurt. Deze kant op.'

Zonder te zeggen dat hij zijn haar die ochtend al had gewassen, liet hij zich door haar mee naar achteren nemen. Terwijl ze zijn hoofdhuid met shampoo masseerde en hem wat vragen stelde, liet hij zijn ogen dichtvallen. Hij vertelde dat zijn broer hier in de buurt woonde. Dat hij net uit dienst kwam en van plan was om het land een beetje te verkennen, te beginnen vanaf hier. Dat hij graag viste en wandelde, maar nog geen plannen had om een tijdje te blijven. Hij hield het bewust zo vaag. Dit was een klein dorp. Hij wilde niets zeggen of doen waardoor Cal, Sierra en hun familie in een kwaad daglicht kwamen te staan. Zolang hij

het hier nog niet zo goed kende, bleef hij het liefst een beetje mysterieus.

Maar het was heerlijk om haar vingers in zijn haar te voelen. 'Ben je getrouwd, Alyssa?' vroeg hij met een zachte, hese stem.

'Ik wacht nog op de juiste man, Dakota,' fluisterde ze terug. 'Heb je hier veel vrienden?' Ze verstikte hem zowat met een handdoek en voerde hem weer mee naar de kappersstoel.

'De vrienden van mijn broer,' zei hij schouderophalend. 'Aardige mensen, wel.'

'Geen vriendin?'

Via de spiegel keek hij haar aan. 'Nee, geen vriendin.'

'Mag ik aannemen dat je dan ook geen vrouw of verloofde hebt?'

Hij schudde zijn hoofd en had het gevoel dat hij over een paar minuten geweldige seks zou kunnen hebben. Het was maar een gevoel; niet iets waarnaar hij zou handelen. Dit was de woonplaats van Cal en Sierra. Eerst een vluggertje en dan vluchten, dat werkte hier niet. Daarmee zou hij het de mensen om wie hij gaf misschien lastig maken, en dat risico wilde hij niet nemen. Maar deze Alyssa, deze vriendelijke schoonheid met haar lange benen, die hem wel leek te zien zitten, was veelbelovend. Misschien was zij wel een vrouw met wie hij de tijd kon doden. Het viel te overwegen. Maar juist daarom moest hij het rustig aan doen en voorzichtig te werk gaan.

'Jij weet wel raad met die schaar,' zei hij na een blik in de spiegel. Zijn haar zat geweldig, de baard zag er goed uit.

'Stoor je je niet aan die grijze haren?' wilde ze weten. 'Want anders...'

'Ik vind het prima zo,' zei hij. 'Ik heb ze stuk voor stuk verdiend.'

'Mooi, want ik vind het je goed staan. Het maakt je heel aantrekkelijk.'

‘Zit je te slijmen om een dikke fooi te krijgen?’ vroeg hij plagerig.

‘Dat meen je toch zeker niet? Aangezien je hier nieuw bent, heb je misschien wel iemand nodig die je wegwijs kan maken?’

‘Dat zou wel eens handig kunnen zijn,’ gaf hij toe. ‘Maar nu heb ik een andere afspraak. Zou je me misschien je telefoonnummer willen geven?’

‘Natuurlijk.’ Ze wachtte tot hij zijn mobieltje had gepakt en dreunde het nummer op. ‘Ik leid je graag rond. Dit is een geweldig dorp. Vol mogelijkheden.’

‘Dat merk ik, ja,’ zei hij. ‘Nou Alyssa, bedankt dat je me zo mooi geknipt hebt. We zien elkaar vast snel weer.’

Hij betaalde contant en voegde er inderdaad een gulle fooi aan toe. Daarna trok hij zijn jas aan, zette de kraag omhoog en liep de regen in. Een straat verderop stak hij over naar het eetcafé. Sierra moest vandaag werken. Hij zou bij haar gaan lunchen en de folder met huurhuizen laten zien.

Dakota ging aan een tafeltje zitten en liet zich door Sierra bedienen. Hij bestelde een kom soep, een half broodje en een koffie. Al snel schoof Sierra bij hem aan, met een punt bosbessentaart. ‘Is die voor mij?’ vroeg hij.

Ze keek er even naar. ‘Ja.’ Daarna liep ze weer naar de toonbank om nog een punt te halen.

Lachend merkte hij op: ‘Wat ben je toch attent?’

‘Jawel, hoor. Aan het begin van de zomer hebben we rabarbertaart. Ik denk dat ik dit jaar maar eens ga leren bakken.’

‘Wanneer ga je nou eens trouwen?’ vroeg hij. ‘Volgens mij is het al een halfjaar geleden dat Connie ons allemaal vroeg of we jullie onze zegen wilden geven, dus ik dacht...’

‘Ouwe zeur.’ Ze grijnsde. ‘Dat zit nog in de planning. Hé, Cal is er niet, toch? Connie is vanavond vrij en het wordt koud en

regenachtig. We gaan de haard aanmaken en soep eten. Kom je ook?’

‘Weet ik niet. Is er hier ’s avonds iets te doen?’

‘Ja, bij ons thuis. Een haardvuur en soep. Connie kookt. Dat kan hij heel goed, net als alle brandweermannen. Als je heel braaf bent, gaan we misschien wel een film kijken. Of een spelletje doen.’

Hij keek haar aan. ‘Volgens mij zal het niet lang duren voordat ik me hier stierlijk ga vervelen.’

‘Dus je komt?’

‘Goed, hoor.’ Hij haalde zijn schouders op.